

Відділ освіти, молоді і спорту
Гощанської райдержадміністрації
КУ «Гощанський райметодкабінет»
Майківський НВК «ДНЗ-ЗОШ I-II ступенів»

Всеукраїнський конкурс
учнівської творчості
«Об'єднаймося ж, брати мої»
номінація **«Література»**

Я – УКРАЇНИ

ЧАСТОЧКА МАЛА

Підготував:
Товтин Владислав
Миколайович,
учень 6 класу
Вчитель: Скорук
Наталія Степанівна

Гоща-2016

Зміст

Люди! Схаменіться.....	4
Я люблю Україну	5
Мені болить душа за Україну.....	6
Красивий сонця схід над Чорним морем.....	7
Хіба погано жити у селі.....	10
І сипле білий сніг.....	11

Люди! Схаменіться!!!

Я народився і живу в маленькому селі, знаю тут кожен кущик, кожную стежинку, звичним маршрутом ходжу щодня до школи. Це чудово – лягати ввечері спати і знати, що вранці мама тихенько розбудить, а на кухні вже буде чекати сніданок... Просто знати, що завтра буде все, як завжди...

Інколи я задумуюсь над тим, як почувуються хлопчики й дівчатка там, на Сході України? З якими думками лягають спати вони? Чи мають дах над головою? Як почувуються переселенці, вирвані із звичного життя?

Можливо, це зовсім не дитяча справа, але щоразу думаю: «У чому винні тисячі дітей, позбавлені щасливого дитинства? Як можна об'єднати країну, сіючи ворожнечу і проливаючи кров?» Війна не може принести нічого доброго, бо руйнує сім'ї, відбирає надії, нищить усе, що люди роками створювали, будували. Вона залишає у їхніх душах страшні рубці, які, мабуть, ніколи не зникнуть, як не повернуться сини і дочки, що стали жертвами кровопролиття.

Біль, страх, відчай... Гадаю, це далеко не повний перелік людських відчуттів, посіяних війною. І саме страшне, що у швидке вирішення конфлікту вже якось не віриться. А це означає, що і далі гинуть люди, страждають діти. Шкода, що не можна все вирішити, як у грі: оживити героїв, зробити перехід, просто вийти з гри, коли набридне.

Хочеться крикнути: «Люди! Схаменіться!!! Досить крові, втрат, страждань! Почуйте, нарешті, один одного!» Але я розумію, що цей крик у порожнечу, бо від звичайних людей мало що залежить, а до тих, кому під силу щось змінити, на жаль, не докричатися...

Я люблю Україну

Я люблю Україну
За ніжну пісню солов'їну,
За мальви, ружі під садком
І за калину під вікном.

За милозвучну рідну мову,
За милу мами колискову,
За мудру й тиху тата казку,
Батьків щоденну опіку й ласку.

Тут народився я й зростаю,
Традиції і звичаї вивчаю.
Знання ж у школі здобуваю,
Бо українець я, і цим пишаюсь!

Мені болить душа за Україну

Мені болить душа за Україну.
Болить і плаче навіть уві сні,
Бо я не знаю, за яку провину
Земля її палає у вогні.

Чому стріляють зараз брат у брата?
Чому кров ллється, наче ручаї?
І чому влада, замість визволяти,
Штовхає в прірву, у пільму її?

Не знаю, скільки треба пережити,
Щоб зрозуміти, за які гріхи
Дивитись в вікна, дошками забиті, –
Це благо, а не наміри лихі.

Це, мабуть, страшно – чути голос «градів»
І спалахи їх бачить крізь пільму.
І на одне питання відповідь шукати:
Кому потрібна ця війна, кому?

Якби ж ми, українці, як одна родина,
Якби ж ми поруч в радості й журбі,
Була б держава сильна і єдина,
Жилося б добре і мені, й тобі.

Красивий сонця схід над Чорним морем,
Яскравий над вершинами Карпат.
І все ж над рідним, над Майківським полем
Він особливий, кращий у стократ!

Я бачив, як могутні води Тиси
Стрімким потоком свій долають шлях.
Але так мило серцю подивитись,
Як верби миють коси у ставках.

Чи ще десь так виспівують цикади,
Як в Приазов'ї? Пісня в них своя.
Та дома серце аж тріпоче радо,
Коли почую трелі солов'я.

В усіх місцях, де встиг я побувати,
Своя краса, і люди, і звичай.
Хоч ще малий, об'їздив вже багато,
Але додому хочеться - і край.

Моє село - затишне і привітне,
Ти – України часточка мала.
Серед усіх-усіх куточків світу
В тобі найбільше ніжності й тепла.

Хіба погано жити у селі
Серед садів, лугів, полів просторих,
Де жителі, великі і малі,
Знайомі всі, вітаються, говорять.

Тут, кажуть, ритм не той, повільно час іде.
Я б не сказав, спливають рік за роком.
Від часу не сховатися ніде,
Яким би швидким не тікав ти кроком.

Зате в селі співають солов'ї
І півні дзвінко будять на світанні.
А люди, вони скрізь є добрі й злі,-
Хтось відбере, а хтось віддасть останнє.

І сипле білий сніг...

Морозно... Сипле білий-білий сніг,
Такий іскристий, що аж ріже очі,
Вкриває килимом мереживо доріг,
Поля, ліси, так, ніби вкрити хоче
Всю Україну, згорблену, стару,
Із болем у очах й стражданням в серці,
Як матір, що чекає дівтору
І знає, що ніхто не повернеться.
Не по роках так згорбилась вона,
Не вік у коси сивину вплітає.
Це нашу землю так старить війна,
Бо ранило тіло і серденько крає.
Сніг сипле, сипле, вже сягнув колін,
Ось-ось і сил тримать тягар не стане.
Вирує віхола, вітри з усіх сторін.
Коли вже Бог на ці страждання гляне?
Так хочеться, коли прийде весна
Й сніг побіжить дзвінками ручаями,
Щоб в Україні скінчилась війна
І діти всі зустрелись з матерями.

